

Háromnegyedévszázados jubileumához közeledik a Budapesti Korcsolyázó Egylet

Négyéves gyermekek és hetvenéves aggastyánok a tagok között

Ragyogó téli napsütésben szikrázik a jég a városligeti tó medrében. Már kora reggel kipirult arcú fiatal lányok és fiúk igyekeznek a szép barokk palotácska, a Budapesti Korcsolyázó Egylet csarnoka felé. Pedig ilyenkor ünnepnap délelőtt 6.— pengő a belépődíj.

A jégpálya közepén elkerített részén műkorcsolyázók készülnek a vasárnap-i versenyre. A nagyhirnevű egylet titkárával is itt találkozunk.

Zsigmondy János dr.-nak bizony elő kellett szednie a régi könyveket, amikor az egylet múltja iránt érdeklődöttünk. Az emeleti tanácsterembe visz fel bennünket, ahonnan a hatalmas üvegablakokon keresztül gyönyörű kilátás nyílik a jégpályára, háttérben emelkedő Vajdahunyad várra és az őszi lombjait már elhullajtott ligeti fákra.

Az első fabódé

— Még Buda és Pest külön város életet éltek — kezdi el a visszaemlékezést — amikor Pest város néhány előkelőbb polgára elhatározta, hogy megalakítják a Pesti Korcsolyázó Egyletet. A Városliget akkor még elhagyott terület volt, de a városligeti természetes jéggel melletti felépítésként az első fabódét. Ez 1869-ben történt. Természetesen először csak kedvtelésből, néhány év múlva azonban oly népszerűsége tett szert a kiengesztelt, hogy megkezdődött a komoly sportolás.

— 1893-ban épült meg a csarnok középső része. Ekkor már a jégpálya a pesti előkelő közönség találkozó helye lett. Mig nyáron a Stefánia-találkozottak az akkori Pest dái és aranyifjai, addig télen itt adtak egymásnak randevút.

— Milyen volt annakidején a korcsolyázók öltözetje és a korcsolya? — vetjük közbe.

90 kilométer hosszú csőhálózat...

Mikor építették meg a műjégpályát — kérdezzük, mert hiszen komoly edzéshez feltétlenül szükséges, hogy a jég állandó legyen.

— Ennek terve már a világháború előtt, 1913-ban felmerült — hangzik a felelet —, de csak 1926-ban tudtuk megvalósítani. Műjégpályánk akkor Európa leghosszabb gyorskorcsolyázó pályája volt, 300 méteres eggyenessel. De a fejlődés ezzel nem állt meg. Minden előkészületet megtettünk arra, hogy ahogy azt a viszonyok megengedik, újabb félkörrel bővítsük a műjégpályát és így egy 400 méter hosszú gyorskorcsolyázó versenypályát áll majd a nemzetközi versenyekre rendelkezésre.

A gépházba már Bauer János mérnök, az egylet helyettes igazgatója kísért le bennünket.

— Ez itt egy 200 lóerős motor — magyarázza —, arra szolgál, hogy

Régi képek kerülnek most elő. Rajtuk florentin kalapos, sleppes szoknyájú dómákba karoló keménygalléros, szakállas, hosszú bajuszu urak.

— Kissé más volt akkor — jegyzi meg mosolyogva, mint most.

Elképzeljük a régi jégpályát, ahol aranykorcsolya-kabát és hosszú szoknya alakodott, s elgondoljuk, hogy milyen nagy szenzáció lehetett, amikor a rölgyszoknyája a bognizás körben lassú feljebb csuszott és láthatóvá vált egy pillanatra a védője.

S ahogy véletlenül rápillantunk ismét a jégpálya közepére, ahol a műkorcsolyázó bajnokjelölt-hölgyek rózsák köreiket, bizony látjuk, hogy sok minden változott néhány évtized alatt.

— A korcsolya is egészen más volt, mint most — meséli tovább Zsigmondy titkár. — Annakidején kevésnek volt cipős korcsolyája és az urak észére minden bizonnyal a legnagyobb kegyet jelenthette, ha valamilyen dáma megengedte, hogy lába alá térdelve felcsatolja a korcsolyát, ami akkor bizony nem kis munka volt.

— De nemcsak a szórakoztatás volt az oka az egyletnek. 1895-ben már Európa-bajnokságot nyert a BKE. Hogy mennyire előkelő szerepet vitt a nemzetközi korcsolyázás terén az egylet, mi sem bizonyítja jobban — olytatja Zsigmondy titkár —, mint az, hogy az első magyar műkorcsolyázó-bajnok, Földváry Tibor és Zsengyörgyi Imre részt vesz a nemzetközi korcsolyázó szövetség verseny szabályainak megállapításában.

— Egy néhány évvel később 1898-ban és 1899-ben új csillag ragyog fel a magyar műkorcsolyázás égén: Kronberger Lili nyeri el kétszer egymástán a nemzetközi női műkorcsolyázó bajnokságot.

sűrített amonjakot préseljen be a pályára alatti csőhálózatba:

— Kilencven kilométer hosszú csőhálózat van a betonba beépítve, ebben körülbelül 200 köbméter sós víz kering, ami a betonlapra rávezetett vizet lehűti.

— Korcsolyázás szempontjából mi jobb a műjég vagy a természetes jég? — vetjük fel a kérdést.

— A műjégen könnyebb és kevésbé fárasztó korcsolyázni — halljuk az érdekes választ. De mindjárt meg is magyarázta: — A műjég felülete ugyanis, ha fagyponthoz felelt van a hőmérséklet, kissé vizes, azt mondhatnám olajos, s így jobban csuszik. Ezzel szemben a természetes jég felül a legkeményebb, alul azonban általában puhább, s így a korcsolya futása rajta nehezkesebb.

Lent vagyunk a csarnokban. Máványtábla őrzi itt emléket a magyar korcsolyázás uttörőinek és bajnokainak.

Zsigmondy titkár, aki ismét átvette a kalauzólást mondja:

— Az utóbbi években a sísport sok fiatal elcsábított tőlünk, de most ugyelátszik megint helyrebillen az egyensúly a két téli sport között. Tavaly két fiatal versenyzőnk, Pajor Kornél és Kilitán, egyik 5000 méteren, másik 500 méteren javított gyorskorcsolyázó rekordot.

— Sajnos, a párosban visszaesés mutatkozik a világhírű Rottler és Szollás pár visszavonulása óta.

5000 egyleti tag

De hallgassuk meg magukat a korcsolyázókat, versenyzőket, volt nagyréményű bajnokjelölteket és a jövő reményeseit.

A fehérén szikrázó jégen mindannyiukat megtalálhatjuk. Bent a körben Botond Györgyi, a Saáry-testvérek, Király Ede, Kállay Kristóf és a többiek készülnek a vasárnapi bemutatásra.

Kállay Kristótot alig hirtuk elcsipni. — Sietnem kell — mondja —, mert délután vissza kell utaznom, csak szabadságon vagyok. Mindéddig nem kaptam engedélyt parancsnóktól, de lehet, hogy az utolsó pillanathan megérkezik.

Király Ede, Kállay ellenfele elárulja, hogy két és félfordulatos ugrással áll ki az egyéni versenyre. — Remélem sikerülni fog és akkor... Nem mond többet, nem akarja elkiabálni.

A két Saáry-testvér, Eva és Marika között, ugylátszik, tökéletes az egyetértés, együtt dolgoznak. Késégtelenül Eva az esélyesebb, de nem győzi dicserni testvérét.

S kívül a körön a többi. Fiatal gyerekek, öreg aggastyánok. Egy fiatal mama fehér mackóba bujtatott csöppségét viszi. A kicsi azonban, ugyelátszik, mindenáron meg akar szabadulni az anyai gyámködéstől. Huzza előre édesanyját, s mindenáron el akar szaladni. Mikor ez nagy nehezen sikerül neki, elcsik, éppen elénk. Felgöttünk a kis hölgyet s mindjárt megkérdezzük, hány éves önagysága. Ijedten néz ránk, s mint-ha rosszallan az indiszkrét kérdést. Édesanyja felel helyette: — Négyéves múlt decemberben — mondja nevelve —, de már engem is le hagy. Gratulálunk a jövő korcsolyavilágbajnok-jének és most egy idősébb urat szólítunk meg. Galfnadrágban, sötétké ujjában rajzolja a nyolcasokat a jég tükörére. — Sajnos, már csak ilyenekkel vesződhetek — válaszol — csak két éve korcsolyázom, azelőtt siettem, de az már egy kissé fárasztó hetvenéves vén fejemmel.

Már kifelé tartunk, amikor eszünkbe jut, nem is kérdeztük meg hány tagja van az egyletnek?

Az irodában az egyik tisztviselőhöz fordulunk, akitől a legtermészetesebb hangon ezt a választ kapjuk: — öt ezer.